

Peter Skaarups tale

Dansk Folkepartis årsmøde i Herning

15. september 2019

Det går op og ned i showbizz. I livet. Og i politik.

Det er jo ingen hemmelighed, at valgene til henholdsvis Europa-Parlamentet og Folketinget langt fra gik, som vi havde håbet.

Lad os være ærlige. Vi fik det, man i sportsverdenen ville kalde tæsk. Tæsk, der gjorde ondt. Ikke mindst gjorde det ondt at sige farvel til så mange gode folk. Til jer, der ikke blev genvalgt, vil jeg sige: Tak for indsatsen for Dansk Folkeparti, for Danmark og på gensyn!

Det siges, at sejren har mange fædre, mens nederlaget er faderløst. Sådan er det ikke i Dansk Folkeparti!

Blækket som valgresultatet stod skrevet med, var knapt tørt, før vores formand, før du Kristian, havde taget handsken op igen.

Som en ægte formand gik du forrest. Bliver vi i sportsterminologien, så var du en ægte anfører. Og dem, der kender dig ved jo, at du er ret bidt af fodbold. Et fodboldhjerte du for længst har tabt til den engelske fodboldklub Liverpool.

Når Liverpool går på hjemmebanen på Anfield, så er det til tonerne af slagsangen: “you’ll never walk alone” (Du vil aldrig gå alene).

Første linje lyder: ”...When you walk through a storm hold your head up high...” (hold hovedet højt, når du går igennem et stormvejr).

Det budskab efterlevede du til fulde. Tak for det, Kristian!

Det gør mig stolt. På samme måde gør det mig usigeligt stolt at stå her i dag. Foran jer. Sammen med jer. Alle jer gode DF’ere, som udgør ryggraden i vores parti.

Det er i modgangen, man kender sine sande venner.

Så kære venner:

Lad os sammen holde hovedet højt. Lad os sammen gå igennem stormvejret. Lad os sammen kæmpe videre for Dansk Folkeparti!
For Danmark!

Danmark er et fantastisk land. Ikke fordi det er perfekt, men fordi det er vores. Herfra vores verden går. Det er denne omsorg og forpligtelse over for det historisk overleverede, der grundlæggende definerer os DF’ere.

I modsætning til mange andre partier er vi ikke bundet af ideologi. Vi lader os ikke styre af en principiel holdning til, hvorvidt det offentlige forbrug skal stige eller falde. Om skattelettelser pr. definition er en god eller dårlig ting.

Har man en hammer i hånden, ser man som bekendt kun søm. Sådan fungerer ideologi, men vores værktøjskasse rummer langt flere redskaber. Vi tager nemlig udgangspunkt i den konkrete

virkelighed. Konkrete udfordringer. Konkrete løsninger. Ganske enkelt, hvad der er bedst for Danmark!

Jeg har sagt det før. Vi er en tredje vej i dansk politik.

For os er det afgørende sammenhængskraft. Økonomisk, kulturelt, socialt og geografisk.

Danmark er historisk set et lille, homogent land. Vi danskere kan spejle os i hinanden. Genkende hinanden. Uanset anskuelse, beskæftigelse, uddannelsesbaggrund eller alder, så er vi børn af samme historie. Danmarks historie.

Derfor har vi sammenlignet med andre lande en høj grad af social tillid. En tillid, der har gjort det muligt at opbygge det velfærdssamfund, vi kender i dag.

Et fællesskab, der giver os alle sammen muligheder, som vi ikke ville have hver for sig.

Et fællesskab, der holder hånden under os, når livet er svært.

Et unikt fællesskab, vi skal passe på.

Hvordan passer vi så bedst på vores fællesskab, tænker I måske?

Det gør vi ved at bekende os til det nære og meningsfulde og til sammenhængskraften. I en stadig mere globaliseret verden er det vigtigere end nogensinde før at kende sine rødder.

Jeg vil gerne dele et citat med jer. Den franske filosof De Maistre har således skrevet følgende:

”I min livstid har jeg set franskmænd, italienere, russere osv. Men erklærer jeg: mennesket har jeg aldrig mødt. Hvis han eksisterer, da er han ukendt for mig”.

Med det mener De Maistre, at mennesket, forstå mig ret, blot er en tom skal, mens det er vores kultur, sprog, humor osv., der gør os til det, vi først og fremmest er – nemlig danske.

Men vores fællesskab er også under pres, og det kan godt gå ud over den enkelte, når vi alle skal udfolde os som individer og skille os ud fra fællesskabet. Balancen forsvinder undertiden.

For eksempel har hver ottende dansker dårligt mentalt helbred. Stress er blevet en folkesygdom. Det er i virkeligheden ikke så underligt, at mange - særligt unge - har ondt i livet. For vi lever i en tid, hvor netop mennesket og individet i højere grad dyrkes i stedet for danskeren og fællesskabet.

Og samtidig er vores uddannelsessystem mere præget af at komme "ud" end "dannelse". Siden 1960'ernes studenteroprør har fokus i stigende grad været på individets udfoldelse. På selvrealisering. At indlære nogle færdigheder, og gerne hurtigst muligt, så vi kan realisere os selv.

Faglighed er godt. Det er væsentligt i et moderne samfund som det danske. Men vi har glemt fordybelsen. Vi har glemt dannelsen.

Det er vores stærke rødder, der gør, at vi kan stå fast, når stormen raser. Men det er også vores rødder, alt det vi er forpligtet på - vores fædreland, vores familie, vores deltagelse i civilsamfundet - fx foreningslivet – der giver mening til tilværelsen. Det, at gøre vores pligt, have samfundssind og tilslutte os fællesskabet. Det vigtige er ikke at have tusinde forskellige valgmuligheder i alle livets forhold - fx hvorvidt børn kan foretage juridisk kønsskifte

eller hvorvidt uddannelsesinstitutionerne går væk fra at sige ”han” og ”hun”. Tværtimod. Det efterlader os identitetsløse og forvirrede. Se bare på Sverige. Her er man kommet så langt ud som til at bruge ordet ”hen”, altså h-e-n. Hverken han eller hun. Denne ensretning af sproget er bare een måde, hvorpå svenskerne gør sig selv fattigere i disse år med politisk korrekthed. Men tilbage til os. Så sent som i denne uge så vi noget lignende i TV2 Nyhederne, hvor en dansker ønskede sig, hverken at blive tiltalt ”han” eller ”hun”, men ”vi”. Jeg må bare sige for mit eget vedkommende: Det er simpelthen kommet for langt ud!

Den intense dyrkelse af individet ser vi også i den rasende krænkelleskultur. Intet er længere for småt eller ligegyldigt til, at nogen kan føle sig krænket. Er man kødspisende, hvid, heteroseksuel eller kristen – ja, så bør man nærmest skamme sig over de mange nærtagende minoriteter, man dagligt krænker.

Det frie ord ER under pres. Det bliver stadig vanskeligere at udtrykke sin inderste mening og holdning til tingene. Sprogpolitiet vogter snart sagt over alt.

Senest har Microsoft bebudet en ny version af Word. Og den skal være yderst politisk korrekt.

Nu må det ikke hedde formand, men forperson. Ordet dement skal erstattes af en person, der lider af demens. Og har I også hørt, at vi i det hele taget ikke længere må sige om borgere, at de er blinde, men at vi skal bruge ordet svagtseende?

En ting vil jeg love jer: i Dansk Folkeparti vil vi altid kalde en spade for en spade - og ikke et specialværktøj til at grave grøfter med....

Den politiske korrekthed fører kun til selvhad. LigeGYldighed. Ufrihed. Vi bliver kulturelt fattigere. Vi mister os selv. Vi mister fællesskabet.

Først når man kender sit udgangspunkt og sig selv, ved man, hvor man skal hen. Sådan må det være.

Dansk Folkeparti. Navnet siger det næsten selv. Vi er det danske folks parti. Et borgerligt parti. Vi tjener ikke menneskeheden, men danskeren. Vi tjener ikke staten, men civilsamfundet – fællesskabet og sammenhængskraften. Vi tjener altså ikke individet, men borgeren.

Desværre er det at være borgerlig ofte blevet reduceret til et spørgsmål om størrelsen på marginals-katten. Der er intet særligt borgerligt i topskattelettelse. I medierne hører man tit ”velfærd eller skattelettelse”. Det er for simpelt. Det er for ideologisk.

Der er en tredje vej, Dansk Folkepartis vej, og her er det afgørende sammenhængskraften. Velfærdssamfundet er et gode, fordi det giver tryghed. På samme måde kan ro omkring skatten, og dermed, hvad man har at gøre med i privatøkonomien give tryghed. Det er denne balance, vi skal finde.

Vi har intet imod skattelettelse. I 00’erne var vi støtteparti til Anders Fogh Rasmussens VK-regering. Vi støttede bl.a. skattestoppet, for det skabte ro om boligejernes situation.

Men pengene skal være der. Til skoler, sundhedsvæsen, politi, kultur og ældrepleje.

Vi skal prioritere vores velfærdssamfund, fordi det og vores nationalitet er udtryk for sammenhængskraft og fællesskab. Men

pengene skal bruges med omhu. Økonomisk ansvarlighed er en borgerlig dyd.

Vi er her nødt til at sikre, at der skal være trygge rammer om den enkeltes økonomi. At skatter og afgifter ikke bare stiger i et væk. For som jeg sagde før: DF er ikke bundet af ideologi. Vi er en tredje vej.

I husker sikkert nok, hvordan overbudspolitikken fyldte i valgkampen.

Særligt de røde partier havde travlt med at bruge danskernes penge. Ikke mindst på klimatiltag.

Når det kommer til klimaet, så lader det til, at al realitetssans for længst er forsvundet. Det kommer let til at handle om at udskamme kødspisere, folk, der tager bilen på arbejde eller drister sig til at flyve på sommerferie.

Denne venstreorienterede disrespekt for det liv helt almindelige danskere, lever rammer socialt skævt og skader vores sammenhængskraft. Det er uansvarligt. Det er uborgerligt.

Det er glimrende, at vores nye socialdemokratiske regering og dens røde støttepartier gerne vil redde klimaet. Det vil jeg også. Det vil Dansk Folkeparti også. Faktisk bekymrede vi os allerede for klimaet i vores første principprogram fra 1997. Her står:

”Derfor skal Danmark være fortalere for fælles miljømål i de forskellige internationale fora, Danmark er medlem af”.

Men vi skal gå til klimaudfordringen med sund fornuft. Ja, med borgerlighed. Med respekt for den enkelte dansker.

Hvad nytter det at presse diverse afgifter ned over dansk landbrug og erhvervsliv, som vel at mærke i forvejen har et langt lavere klimaaftryk end mange andre lande?

Eller med moralistisk foragt over for danskerne vil lægge yderligere afgifter på oksekød og flyrejser? Det er nu engang ikke nok, at vi i Danmark kører el-biler, hvis resten af verden fortsat kører i benzinslugere.

Det er rendyrket socialisme! Det er løsninger, der kun gør Danmark fattigere, tilmed er til ugunst for verdens SAMLEDE klimaaftryk og ikke mindst skaber større ulighed!

Vi skal tage ved lære af historien. Vi har som samfund opnået store fremskridt med hjælp af videnskabelige landvindinger og forskning. Ikke mindst med betydelige bidrag fra iværksættere og arbejdssomme folk.

På samme måde skal vi tilgå klimaudfordringen. Med is i maven og sund fornuft.

Der har jo af nogen, været fremført kritik af, at vi i DF har været for uskarpe på klimadagsordenen. Den kritik er helt berettiget. På den baggrund har vi nu i folketingsgruppen fastlagt Dansk Folkepartis klimapolitik. Den har I kunnet finde på jeres pladser her på årsmødet. Jeg håber, I vil tage godt imod den!

Borgerlighed er i høj grad den ærefulde forpligtelse til det danske. Altså det forhold at være borger i Danmark med de rettigheder, grundloven har skænket os.

Der er sagt og skrevet mangt og meget om dansk kultur, sprog, danskhed, og hvad det vil sige at være dansk.

For mig er sagen dog ganske klar. Danskere er dem, der sprogligt, kulturelt og følelsesmæssigt er uløseligt bundet til Danmark.

De, der føler rod til det danske og som praktiserer dansk kultur, er danske.

Desværre står alt for mange indvandrere uden for vores fællesskab. Særligt indvandrere med muslimsk baggrund.

Ruud Koopmans, der har forsket i integration i mere end 20 år, kan ikke pege på eet eneste vestligt land, der har haft succes med at integrere muslimer.

Ikke sjældent støder man på det venstreorienterede argument om, at mange muslimers dårlige formåen i det danske samfund skyldes sociale forhold.

Det til trods for, at vi har postet enorme summer samt blod, sved og tårer i diverse integrationsplaner igennem de seneste 30 år – alt sammen uden videre held!

Måske man burde overveje, om det i virkeligheden er islam og islamisk kultur, der er uforenelig med en tilværelse i Danmark.

Alle os der er tilstede her i dag samt vores øvrige landsmænd hæfter hvert år for en regning på 35 mia. kr. for den ikke-vestlige indvandring. Kan vi ikke hurtigt blive enige om, at de penge kunne bruges mere fornuftigt?

På sundhedsvæsenet. På skoler. På ældre.

Da vi i efteråret pressede den daværende borgerlige regering til et såkaldt ”paradigmeskifte” i udlændingepolitikken, var det et

nybrud. Nu vi er ved det - "Paradigmeskifte" er et træls bureaukratord. Det vi mener, er jo hjemsendelser.

Vi skal simpelthen have færre ind og flere ud!

Især de kriminelle udlændinge. Men når vi overhovedet brugte ordet "paradigmeskifte", så var det fordi, det stammede fra Venstre selv. Vi tænkte, at Venstre kunne godt få lov at bruge ordet "paradigmeskifte", hvis vi til gengæld stod for politikken.

Ikke siden udlændingeloven i 1983 var kursen ændret så markant. Og det mere end tiltrængt. Siden 1983 har ikke færre end 241.555 udlændinge således fået statsborgerskab. Mindst halvdelen kommer fra muslimske lande. Det er en tikkende bombe under vores fællesskab. Under vores sammenhængskraft.

Selv Socialdemokratiet stemte for og bebudede, at de agtede at videreføre den stramme kurs, såfremt de fik regeringsmagten efter valget. Et budskab man gentog flere gange i valgkampen.

Har I opdaget, hvad der allerede er sket?

Dag for dag lempes udlændingepolitikken.

Det er nærmest imponerende, hvor meget den nye regering har nået at lempe på så kort tid!

Hold nu fast. Senest har man forhøjet integrationsydelsen, så familier vil få 700 kr. ekstra pr. barn i alderen 0-14 år. Hver måned.

For familier indbefattet af kontanthjælpsloftet er tilskuddet på 600 kr. pr. barn hos enlige og 550 kr. i familier med to voksne.

Derudover vil enlige forsørgere få et supplerende tilskud på 650 kr. månedligt.

Det vil utvivlsomt gøre Danmark til et mere attraktivt sted at søge til. Og det vil samtidig gøre det mindre attraktivt at være i arbejde.

Vi skal allerhelst have alle danskere i arbejde. Og det skal kunne betale sig at arbejde. Det er motiverende for den enkelte, der står uden for arbejdsmarkedet. Og det skaber en nødvendig respekt om folk, der hver dag går på arbejde og betaler deres skat.

En skat, der nu skal finansiere ydelsesstigninger, der for 63 procents vedkommende går til flygtninge og indvandrere. Det er ganske enkelt respektløst over for danskerne.

Socialdemokratiet fandt altså med lynets hast en kvart milliard kroner at dele ud til udlændinge på kontanthjælp, straks valgsejren var hjemme.

Socialdemokratiet lovede os 1.000 nye sygeplejersker. I stedet ser det ud til, at vi spises af med mindst 1.000 nye velfærdsmigranter. Migranter, som nyder vores velfærd uden at yde!

Men husker I Arne? I ved, ham den venligt smilende arbejder fra den socialdemokratiske valgkamp, ved navn Arne?

Arne, blev der ikke råd til. Det luftige forslag om mulighed for tidligere pension til en ikke-nærmere defineret gruppe nedslidte danskere – det forslag blev pakket væk, sendt i udvalg - begravet og glemt i en syltekrukke.

Så husk på, kære partifæller, ikke mindst, når I møder venner og bekendte, der skiftede til Socialdemokratiet ved sidste valg. De blev snydt!

De får ikke tidligere pension, de får derimod flere uintegrerbare kvoteflygtninge og højere skatter og afgifter - som tak for stemmen på Mette Frederiksen!

Rød blok med Socialdemokratiet i spidsen sætter udlændingen over danskeren.

Det blev altså ikke Arnes tur, men Alis!

På den måde gambler Socialdemokratiet og de radikale og resten af rød blok med Danmarks sammenhængskraft. For hvorfor betale en forholdsvis høj skat, hvis pengene skal bruges på mennesker, der hverken føler rod til det danske eller praktiserer dansk kultur?

Sammenhængskraften. Den må vi ikke sætte over styr.

Igen kan vi desværre se til Sverige. Her er den sociale tillid i frit fald!

Hver fjerde svensker frygter at møde forbrydere, når de går ud om aftenen.

Fire ud af ti kvinder vælger ofte at tage en anden vej eller et alternativt transportmiddel, fordi de er bange for kriminalitet.

Hos unge kvinder i alderen 20 til 24 år er lidt under halvdelen ofte bange for at blive udsat for at blive voldtaget.

Tallene stammer fra den seneste nationale tryghedsundersøgelse fra det kriminalpræventive råd i Sverige, BRÅ, der sætter fokus på tillid og utryghed.

I Sverige er de noget mere sparsomme med statistik over indvandringens konsekvenser fra myndighedernes side. Politisk korrekthed, I ved. Det har fået flere medier til selv at grave.

I 2017 gennemgik avisen Dagens Nyheter eksempelvis 47 mistænkte og 53 domfældte i sager om drab og drabsforsøg med skydevåben.

Undersøgelsen viste, at 90 procent af gerningsmændene havde mindst en udenlandsk forælder.

Halvdelen af dem var født uden for Sverige. Familierne stammede i langt størstedelen af tilfældene fra Nordafrika eller Mellemøsten.

Sverige er skrækscenariet. Svenske tilstande. Når det ikke ser helt ligeså slemt ud i Danmark, er det ikke mindst takket være Dansk Folkeparti. Takket være jer. Jeres indsats har gjort Dansk Folkepartis indflydelse stor. Tak for det!

Men det ændrer desværre ikke på, at de svenske tilstande begynder at indfinde sig i det danske samfund. Utrygheden breder sig.

Står det til Dansk Folkeparti så skal mistænktens nationalitet eller etnicitet konsekvent oplyses for danskerne. Det er afgørende for efterlysningens kvalitet. Og så er det afgørende for, at vi åbent kan diskutere problemerne.

Senest har vi i en sag fra Aarhus i juli måned, hvor en mand angiveligt bevidst blev påkørt, set, hvordan politiet ikke MÅTTE oplyse, om de involverede havde indvandrerbaggrund. Det duer bare ikke!

Jeg har derfor bedt justitsminister Nick Hækkerup om en forklaring på, hvorfor politiet tilbageholder oplysninger om gerningsmænds etnicitet. Skal vi ikke herfra årsmødet sende et klart signal: Nu må det være slut med, at politiet går og putter med

oplysninger! Danskerne har krav på at få at vide, om gerningsmænd til kriminalitet er indvandrere eller ej.

Det var også henover sommeren, at vi oplevede svenske tilstande med eksplosioner i hovedstadsområdet. Forhåbentligt bliver de hidtidige mindst 10 eksplosioner i år, ikke starten på en ny trend, som vi kender den fra Malmø.

Eller ”Malmøsten”, som byen i dag kaldes i danske folkemunde, fordi Malmø har mellemøstlige tilstande.

Men det kræver altså en anden retning end den Mette Frederiksen og den socialdemokratiske regering har anlagt. Det kræver en ubetinget og helhjertet hjemsendelsespolitik. Og så kræver det grænsekontrol. Mod den tyske grænse, men så sandelig også mod den svenske!

Her og nu Mette! Hvorfor nøler du med grænsekontrol? Hvor mange eksplosioner i København skal der til, før du indfører skærpet grænsekontrol?

Kære venner, kort sagt, Dansk Folkepartis retning er løsningen!

For os i Dansk Folkeparti er det som sagt sammenhængskraften, det hele handler om.

Her spiller vores offentlige myndigheder også en central rolle.

Rod i Skat, har ikke kun berøvet vores fællesskab milliarder af kroner, men endnu værre sat tilliden til den samfundskontrakt, vi har med hinanden om, at alle bidrager, på spil.

Den tillid skal genskabes. Og hellere i dag end i morgen. Vi skal kunne betale vores skat i forvisning om, at pengene går til pleje af syge og ældre, uddannelse af børn og hjælp til samfundets svageste. Til danskerne.

På samme måde skal vi kunne have tillid til retssystemet. Teledata-sagen, der jo handler om fejlbehandlet data om borgernes adfærd i telenettet, kan potentielt have resulteret i forkerte kendelser af skyld og uskyld i vores retssystem.

Det går simpelthen ikke. Vi skal kunne stole på, at ingen uskyldige dømmes. Og vi skal kunne regne med, at skyldige ikke går fri.

Som borger i et retssamfund er retsfølelsen afgørende. Landets retspolitik, domstolenes domme og ikke mindst strafammen, skal opfattes som passende og retfærdig. Ellers mister vi tilliden.

Det stiller også krav til, at vi har et stærkt politi. I de forestående forhandlinger om et nyt politiforlig vil vi forsøge at få væsentlig flere betjente. Konkret 1.200 flere betjente.

Politiet skaber tryghed. Uacceptabel adfærd skal straffes og retfærdigheden skal i videst muligt omfang ske fyldest.

I den forgangne uge blev vi præsenteret for DR1-dokumentaren "Sexovergreb på bestilling". Danske mænd bestiller seksuelle overgreb mod børn på Filippinerne, som de så kan overvære fra deres computer. Det er klamt. Det er sygt. Jeg vil derfor opfordre alle partier til, at vi sætter hårdere ind.

Strengere straffe skal der til, og så bør vi tage passet fra de pædofile, så de ikke kan tage nogen vegne og fuldbyrde deres syge tilbøjeligheder.

Vi kan ikke bestemme på Filippinerne, men vi kan her!

Det med sikkerhed inden for landets grænser gælder i virkeligheden også uden for.

Sammenhængskraften næres af tillid og tryghed. Hvad der sker ude i den store verden, påvirker i høj grad også Danmark. Rusland og Putin spiller med musklerne, og Kina bliver stadig mere indflydelsesrig.

Det er en potentiel trussel mod vores frihed, vi bør tage yderst alvorligt. På tværs af skiftende præsidenter, så er og bliver USA altså Danmarks vigtigste og stærkeste allierede i NATO. Vores soldater står skulder ved skulder i verdens brændpunkter og i forsvaret for Europas og dermed Danmarks sikkerhed.

Langt mere binder USA og Danmark sammen, end der skiller. Det gælder ikke mindst i Arktis, hvor Rusland forsøger at opnå en dominerende status, og hvor Kina forsøger at hævde retten til at blande sig, uden på nogen måde at være en arktisk nation.

Her er det afgørende, at de nære Nato-allierede USA, Danmark, Norge, Canada og Storbritannien står sammen.

Sammenholdet gør os stærke. Og vi danskere skal bidrage til sammenhængskraften - også i NATO.

Kære venner,

Vi har grund til at være stolte. Dansk Folkeparti er alle danskeres parti. Vi tager ikke udgangspunkt i teori. Eller i ideologi. Vi tager udgangspunkt i virkeligheden. Danskernes virkelighed.

Vi kerer os om det væsentlige. Danmark. Vores fællesskab. Sammenhængskraften.

Vi er nu igen for alvor et oppositionsparti, og det har også sine fordele. Ved vores sommergruppemøde i Rebild i år var der både stærkt sammenhold og stor kampgejst i folketingsgruppen.

Det er derfor med fornyet optimisme, at vi lige om lidt tager hul på et nyt folketingsår. I folketingsgruppen er vi for længst trukket i arbejdstøjet og er godt i gang med at minde regeringen om dens valgløfter.

Sammen vil vi holde hovedet højt og gå gennem stormvejret, I ved, sådan som jeg indledte med ved at citere fra Liverpools slagsang – vi går aldrig alene.

Sammen vil vi bringe Dansk Folkeparti mod nye højder!

Tak fordi I lyttede!